

„Hij zou een knap gezicht hebben,” meende Enid, „als hij niet dien afschuwelijken brildroeg.”

Wat zou hij eigenlijk voor oogen hebben? Waren ze bruin of blauw of grijs? Onplezierig als je iemand niet in de oogen kunt zien.

Zoo dacht Enid, een paar dagen later, toen ze met den nieuwen gast kennis gemaakt had. Ze keek hem nieuwsgierig aan. Zonder twijfel waren zijn oogen zwak! Zeker van het inspannende werk, dacht ze, en voelde eenig medelijden in haar hart.

Het duurde niet lang of ze waren beide goede vrienden en hun vriendschap groeide zoo snel, dat niet lang daarna Enid zich met schrik bekennen moest, dat zij een vreemden man had liefgekegen, zij — een getrouwde vrouw.

Deze ontdekking deed haar den schrik om het hart slaan. Ze stond ademloos stil, als hij haar naderde en keek hem aan met schitterende oogen en als hij dan voor haar stond, was het haar alsof ze hem ontvluchten moest, maar niet kon. En hij zag haar dan in het verhitte gezichtje, waarop de meest tegenstrijdige gewaarwordingen, waaraan haar ziel onderhevig was, zich afspiegelden en hij had medelijden met haar.

Zij scheen te kampen met de een of andere gedachte, scheen iets te willen zeggen en hij wachtte.

„Ik... ik vroeg mijzelf af,” zei ze eindelijk op aarzelenden toon, „of... of u bekend is met mijnheer Cassilas uit Londen?”

Ziezoo, 't was er uit!

Villiers wendde het hoofd af en fronste de wenkbrauwen.

„Cassilas?” herhaalde hij. „De schilder? O ja! Zijn schilderijen worden op dit oogenblik tentoongesteld. Is hij een vriend van u?”

Ze drong met moeite een zucht terug en stond haastig op. Hij was dus niet dood. Hij leefde in Londen — haar echtgenoot.

„J... a,” zei ze. „Ik bedoel... hij... is niet precies een vriend.”

Villiers keek haar nieuwsgierig aan, hij zag evenwel slechts haar profiel.

„Geen vriend,” herhaalde ze hulpeloos. „Hij is... is hij in goeden doen? Maakt hij naam?” ging zij voort. „Ik geloof het wel,” zei hij langzaam, „er wordt veel over hem gesproken. Hij begint beroemd te worden.”

Enid leunde met haar rug tegen de portiek. De zon ging onder en wierp haar laatste stralen over het landschap, dit in rosen gloed zettende, doch zij zag het niet, het was of een mist voor haar oogen optrok.

„Zeg mij wat is die man voor je?” riep de jongeman uit, terwijl hij haar hand vatte. „Ik... je moet gezien hebben, dat ik je lief heb. Je moet het reeds lang gezien hebben!”

Ze trok haar hand terug, terwijl tranen over haar verbleekte wangen liepen.

„Neen, neen, dat mag niet,” riep ze uit. „Je weet niet alles! O, 't is verschrikkelijk. Vijf jaar geleden heb ik een roekeloze dwaasheid begaan, waarvoor ik mijn geheele leven boeten moet. Ik zal het je vertellen; je moet alles weten! Vijf jaar geleden... neen, ik kan het niet zeggen! Doch hoor slechts dit: Frank Cassilas is mijn echtgenoot! Ik heb hem slecht behandeld, misschien zijn leven verwoest, evenals 't mijne. O, vraag me niets meer. Ik was gek, onverantwoordelijk slecht, en moet er voor boeten, mijn leven lang! En misschien... misschien... ik heb daar nooit aan gedacht, misschien boet hij ook!”

Ze hield op en zag hem met vochtige oogen aan.

„Je zegt... dat je hem kent,” ging ze voort met schorre stem. „Zeg me... is hij gelukkig?... voldaan?”

Villiers keek haar in het ontdane gezichtje.

„Tracht hem te vergeten,” zei hij op bewogen toon. „Tracht hem een oogenblik te vergeten en kijk me in de oogen en zeg dat je me liefhebt.”

Ze kon het niet helpen. Een vrouw is nu eenmaal een zwak schepsel en ze kon haar liefde en wanhoop voor hem niet verbergen.

„O, heb medelijden met mij!” snikte ze en toen gebeurde er iets opmerkelijks. Hij viel voor haar op de knieën, kuste haar handen en zei:

„Mijn vrouw, mijn lieveling, vergeef me!”

Ze deed het natuurlijk, evenwel onder protest dat hij het was, die te vergeven had. En nu zat ze in het schemerduister van den zomeravond met het hoofd aan zijn borst en luisterde naar zijn verklaringen.

Het was eenvoudig genoeg. Hij was niet Villiers de onbekende, maar Cameron, de beroemde schilder, die in de wereldstad een voorname positie innam, en Cameron was niemand anders dan Frank Cassilas.

Nadat zij elkander na hun trouwdag verlaten hadden had hij besloten niet eer terug te komen, voor hij naam gemaakt had.

En hij was beroemd geworden, onder een pseudoniem, had haar opgespoord in dit landelijk pension, had om zich zooveel mogelijk onkenbaar te maken, zijn baard laten staan en een blauwen bril gedragen en aldus onkenbaar de liefde van de vrouw te winnen, die hij getrouwd had.

En terwijl hij haar in de armen hield, keek hij in haar naar hem opgeheven gelaat en drukte haar een kus op de lippen.

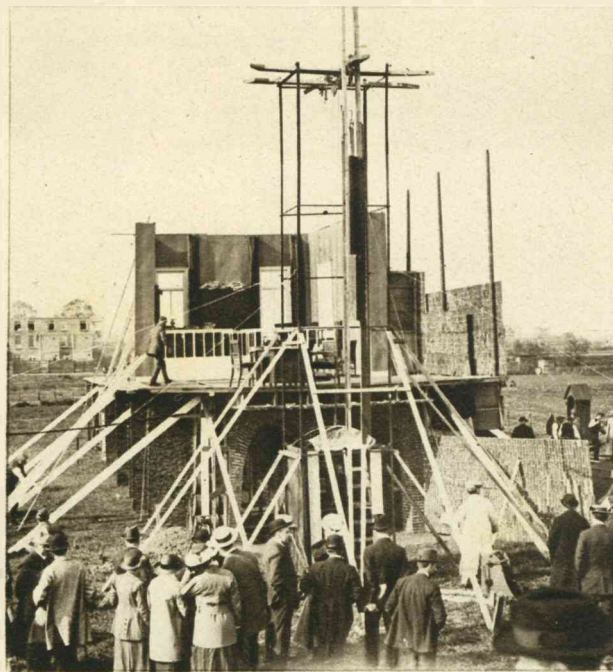
„O, Frank, wat was ik een wanhopige dwaas vijf jaar geleden.”

„Spijt het je, liefste?”

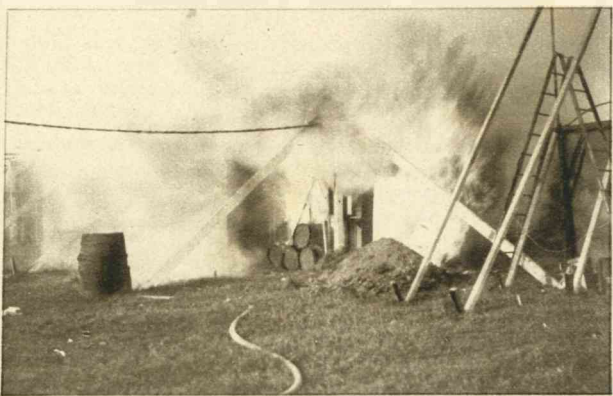
„Neen, Frank, nu niet meer!”

EEN FILM-OPNAME

Een veld nabij Haarlem. Zon en wind, beide in fiksche hoeveelheid voorradig. Koeien dolen doelloos over de groene vloeren, met den gang van nul komma nul, en blijven af en toe eens stilstaan, turend met hun koeienoogen in ééne richting, want er gebeurt daar in hun vredig landelijk milieu iets zeer ongewoons. Op een der weiden, zoo gastvrij met gras en klaver getooid, en waar menig koeiengezin zich den buik rond zou kunnen eten, is iets anders gaande, iets onrustbarends. In plaats van koeien en koeienoogen zijn daar op die zoete malsche vlakke menschen bijeen. En op welk een wijze! Een tribune als bij wedren of sportdemonstratie, en ook voor de tribune vele rijen zitplaatsen. Alles van een genoeglijk pratend en lachend publiek overdekt. Een buffet stort (tegen vergoeding natuurlijk) zijne weldaden als belegde broodjes, thee, koffie, limonades, taartjes en bier, als uit 'hoornen des overvloeds; de stemming is, en niet slechts ten gevolge daarvan, dierbaar. Op het land voor de tribune is het toneel opgesteld; een sloot scheidt het van het publiek, bijwijze van voetlicht, eigenlijk dus een voetwater. Het toneel rust op een verdieping hoogten, op het land gebouwd kelder, en stelt een kantoor voor, voorzien van een behoorlijken inboedel, schrijftafels, stoelen, gordijnen, en het waait er ook erg. Voor dit twee-verdieping hooge toneelgeval is een stelling, waartusschen een lift of cabine voor den operateur schuift. Dat schuiven der lift is om den operateur (filmfotograaf) in staat te stellen afwisselend de scènes op de benedenverdieping en op de eerste étage op te nemen. Niet ver van den opstal van het toneel is een kleedkamer, die er zeer behoorlijk uitziet, en waar voortdurend actrices en politie-agenten in en uitgaan. Een man met een zwarte stofjas aan en een scholplaat petje op het hoofd beweegt zich bijna naar alle windstreken tegelijk. Nu eens zit hij in de liftkooi te schreeuwen, dan doorklieft hij de toneel-étages in duizelingwekkend snel tempo. Aan de schrijftafel op het toneel zit als chef de acteur Coen Hissink met zijn bloote hoofd in de felle zon. Juffrouw Arbous, de typiste staat voor hem, en geeft hem een oorvijs, die maar slapjes aankomt, tot groote verontwaardiging van den heer in stofjas, die zich in zijn kooi naar omlaag zinken laat, en in beangstigend snel tempo de trap naar het kantoor bestijgt om daar den oorvijs te verbeteren. Want deze heer in stofjas is de regisseur, genaamd Mime Misu Rosescu, Roemeniër van geboorte en toneelschrijver van verdienste. Hij studeert voor een aantal genoodigden een filmstuk voor de filmfabriek „Hollandia” te Haarlem in. „De wereld” is de titel van deze film; zij bestaat uit 150 scènes, en heeft een lengte van 1500 meter. De opname welke wij bijwoonden, was die van een twaalf-tal scènes, waarvan de inhoud kortelijk deze is: De chef van een kantoor vat, zooals de term luidt, liefde voor zijn typiste op, maar daar blijft het niet bij, en dat zou ook niet kunnen, want er is geen film te maken van het opvatten van liefde, gelijk ge vat. De chef gaat dus verder, en vat de typiste ook aan, en wel om het middel. Maar ook hierbij blijft het niet. De snoadaard poogt haar een kus te geven. Het typiste beantwoordt zijn liefde; d.w.z. op een onaangename manier: ze geeft hem een oorvijs, bij de eerste proefneming wel slap, zooals wij zagen, maar aangewuurd door het temperament van Rosescu groeit de oorvijs tot een muilpeer die klinkt als een knalpot. De typiste loopt nu ijlings weg van de plaats des onheils. En de zaak was de wereld uit geweest. (er zijn meer chefs die om dezelfde reden een oorvijs van een typiste kregen zonder dat ooit de haan der publiciteit er naar kraaide!) de zaak was uit de wereld geweest, zoo zeggen wij, als er niet juist een danseres binnengestevend was, mejuffrouw Annie Bos. (Het kantoor is een artsen-agentuur, wat het bezoek van een danseres, een op kantoren anders schaarsch artikel, voldoende verklaart). De chef zint op wraak en met de danseres en haar echtgenoot voert hij te zamen verscheidene schurkenstreken uit; de politie dringt ten gevolge

Filmfabricage. — De voorbereidende werkzaamheden.

Het laatste moment. — De ontbranding.

De misdadigers in den kelder.

De achterbouw der kelders.